

МИХАИЛ БУЛГАКОВ

ДЕН ОТ НАШИЯ ЖИВОТ

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

— Кюмюрджия–та–а–а...

— Брей, к'во гърлице.

— ... та–а–а... та–а–а!

— Колко е часът?

— Осем и половина, дано пукне дано.

— Това значи, че от шест съм буден. Те са се настанили в душника за вечни времена. Стане ли шест, бащата на семейството литва и крещи като луд, подире му малките и те. Знаеш ли какво измислих? Замери ги с камък. Прицели се хубаво, и ще ги улучиш.

— Как не. Ще уцеля студиото, а после ще трябва да работя два месеца, за да платя стъклото.

— Май си прав. Гадни птици. Защо в Москва има толкова много врани? В чужбина имат гълъби... В Италия...

— И гълъбите са големи гадини. По дяволите! Я виж...

— Господи! Не разбирам как успяваш така да ги късаш?

— И таз добра, аз ли съм виновен? Виж, от горе до долу се е разцепил. Бива си го твоя Универсален магазин.

— Толкова е мой, колкото и твой. Сто милиона за чорапи едnodневки. По–добре да бях купила саварини с ром. За три зеленички.

— Нищо де, аз ще ги закарфича. Изобщо няма да личи. Внимавай, моля те.

— Знаеш ли, Съома каза, че това нашето било не примус, а оптамуc.

— Е, та какво?

— Каза, че непременно щял да избухне. Понеже е шведски.

— Глупости дрънка твоят Съома.

— Не са глупости. Вчера в шестнайсети апартамент на комсомолката ѝ се подпалила полата. Жените приказват, че Господ я наказал, задето се е записала в комсомола.

— Да бе, женорята... ги разбират тия работи...

— Не, не се смей. Представи си, щом се записала, и — хоп — откраднали ѝ новите лачени обувки. Майката на комсомолката веднага отишла при гледачка. Гледачката шепнала, шепнала и ѝ казала: взела ги е, казала, възнисичка жена, омъжена, с бенка на бузата...

— Чакай, чакай...

— Ето на, видя ли. Чуй сега. Пък аз все се чудя защо, щом се срещнем, майчицата на комсомолката все в бузата ме гледа. Най–сетне

не изтърпях и я питам: защо ме гледате така, другарко? А тя знаеш ли какво ми изтърси? Вървете си по пътя — ми рече. Но си е наистина за чудене, тъй де. Образована дама, пък с бенка. Засмях се: нищо не разбирам! А тя: нищо, нищо, вървете си по пътя. Виждали сме ги такива блондинки!

— Ама че гадина!

— Не се ядосвай. Дотича комсомолката и запридумва родителката си: глупачке, мъжът ѝ е дванайсети разряд, член е на „Приятелите на Въздушния флот“. Само да рече, цялата ще я затрупа с обувки. Нали си я виждала — тя чорапи телесен цвят носи. До гуша ми дойдохте, майко, с вашите гледачки и икони. И за малко да изнесе иконите. Аз, каза, на Въздушния флот ще ги подаря. Господи, да беше видял на майчицата какво ѝ стана! Като изхвърча, че като вдигна един скандал, целия двор събра. Мен, вика, изобщо не ме интересува, че е комсомолка, до седмо коляно ще я прокълна. А на теб, вика, ти пожелавам да паднеш от твоя Въздушен флот и да си сплескаш муцуната в земята.

Не мога ти каза колко жени се събраха, излезе най-сетне и комендантът и рече: я по-кратко, Ана Тимофеевна, че за такива думи, знаете ли, се... А що се отнася до вашата дъщеря, тя заслужава пълното уважение на пролетариата в нашия блок, задето води с помощта на Въздушния флот борба с капитала на Маркс. А вие, Ана Тимофеевна, ще ме прощавате, ама сте скандалджийка и трябва валерианови капки да пиете. Оная като побесня, и на коменданта: ти си ги пий, ако ти е омръзнала водката.

Че като се разсвирепя оная ми ти комендант: аз, рече, жено мърлява, за двайсет и четири часа ще те изселя от къщата, като аероплан ще ми излетиш за джендемите. И взе да тропа с крака. Тропа, тропа, но изведнъж дотича Манка и вика: Ана Тимофеевна, обувките се намериха.

Оказа се, че не била блондинката, ами Сисоич, любовникът на майчицата ги отнесъл да ги сменя за домашна ракия, пък Манка...

— Да! Да! Влезте! Какво има, другарю?

— Парите за електричеството, ако обичате, трийсет и пет милиона.

— Брей! Пет, десет...

— Това нищо не е. Другия месец ще са сто. Московското обединение на електростанциите взима заеми. Лихвите растат. Електроенергията подире им. Довиждане. Вие от духовното съсловие ли сте?

— Но моля ви се! Нали виждате... панталон нося...

— Хе-хе — то за пред хората. Управлението събира сведения за списъците. Та срещу името ви ще пиша: трудещ се елемент.

— Точно така. Моите почитания...

— Ножове, ножици точа-а-а!...

— Хвърли му пет милиончета, дано млъкне.

— Да, ама зад него и латернаджия се носи...

— Е, аз да вървя... Закъснявам... Ще се прибера в пет или в осем!...

— Млечице да ви наляя?... Братчета, сестричета, смилете се над нещастния инвалид... Ягоди. От сорта нобел, много са вкусни... Пресни френски франзели... Цигари „Червена звезда“. Кибрит... Обърнете внимание, граждани, на окаяното ми състояние!

— Файтонджията! Свободен ли си?

— Заповядайте... Рубла и петдесет! Ваше сиятелство! Рубла! Господине! Возил съм ви! Седемдесет копейки! Ще летим! Конят ми е бърз, ваше високоблагородие! Къде да ви закарам? Рубла и половина!

— Двайсет и пет.

— Трийсет копейки... Ех, ваше сиятелство, овесът.

— Ти къде бе? Ще те науча аз тебе как се изпреварва!

— Нали виждате, ваше превъзходителство, какъв ни е файтонджийският хал.

— Ей, дръж го! Хак му е. Да не скача в движение!

— Крадец?

— Ами, не. Скочи в трамвая в движение. Сега петдесет милиончета глоба ще му друснат.

— Тук. Стой! Здравейте, Алексей Алексеич.

— Разбрахте ли за Праскухин? Завчера е свил двавет и пет златни рубли. Пратили ги от отдела, той се разписал и, разбира се, дим да го няма. Вчера се явява на завеждащия гол като сокол. Оня му казал — давам ви шест часа да ги възстановите. Да де, ама пита се — откъде? Да не ги напечата? Та сега го издирват.

— Но моля ви, аз преди малко го видях в трамвая. Натоварен с пакети и бутилки...

— Нищо чудно. Отивал е при жена си на вилата, да си откъдне. Не се тревожете. И на вилата ще го спипат. Месец няма да мине и ще го хванат.

— Ало... Да, аз съм... Още не е готово. Добре... В отговор на заявлението ви с входящ № 21580 относно организирането в губернияския отдел на фонд за взаимопомощ ви съобщавам, че като се има предвид, че губернияската каса... Машинописките свободни ли са?... На заседанието на губернияския профсъюз на трудещите се от просветата бе обърнато внимание, че, запетая... написахте ли?... че издаденото, запетаята е пред, а не след „че“—то, че издаденият от Московския отдел за народно образование циркуляр, разпратен в районния и губернияския отдел за народно образование... утвърден и от губернияския подотдел за социално възпитание... Ало! Не, затворете телефона...

— Бях ви пратил един поет от провинцията.

— Да, и си беше свинщина от ваша страна... Вие, другарю? Дайте да видя...

*Но дори, ако хората
ме стъпчат в калта,
ще възкликна със смях...*

— Вижте какво, другарю, стиховете са хубави, но списанието ни е само за ученици, за народното образование... Наистина не мога да ви дам съвет... списания много... Опитайте... Капнал съм от умора и нямам пари... Какъв аванс сте ми писали, колко казахте? Оле-ле! Хайде, закръглете ги на петстотин... Триста? Добре де. Аз излизам сега по работа, та предайте ръкописите си на секретаря... Файтонджията! Десет!...

— Помогнете, господине, на сирачетата...

— Стой! Здравейте, Семьон Николаевич!

— В касата няма ни копейка.

— Но моля ви се... Защо така изведнъж... Още дума не съм обелил...

— Ами като сте ми петият за днес. Капитан подир капитана. Юрий Самойлович подир Юрий Самойлович...

— Зная, зная... Ами патриархът, а?

— Капитанът отиде да го интервюира...

— Интересно... Впрочем за патриарха какъв аванс ще взема?... Двеста? Не, триста... файтонджия! Двайсет копейки... Стой! Не, граждани, честна дума, аз само за минутка, служебно. Освен това довечера имам бърза работа... Е, хайде, само за малко... Те са на общо събрание... Добре де, ще ги изчакаме и ще вземем и тях... Стой!...

*От руски плен два гренадира
поеха назад, но едва...*

Охо-хо!... Веднага ще съберем две маси... Слушам... Раци ни докараха... Чудесни... Граждани, какво ще кажете за раци? А?... Половин дузина... И бира „Тъохгорная“ половин дузина. Или не, хайде да не те разкарваме пак, дай направо дузина!... Господа! Нали се разбрахме... за малко...

Днес друго напир в мен.

Ама моля ви се... Моля ви се... чуйте го — какво пее?...

Уви, пълководецът в плен!

А! Това вече е друга работа. За ваше здраве, братя писатели!... Седем пъти зелева супа по московски!

*Ще скокна из гроба, ще литна
във битката с него и аз!^[1]*

Бе какво си го е навил тоя пълководец? Великата френска... Ами раците, раците! За пръв път виждам...

Бис! Бис! Мале, колко народ! Ама моля ви се... това пък какво значи? Та това е Праскухин! Къде?! Ей там, в ъгъла. С дама! Чудеса!... Е, значи още не са го хванали!... Гражданино! Още половин дузинка!

Все по майчицата Во–о–олга!...

Хармониката си я бива! Отивам на Волга! Преуморих се! Ще си намеря безплатен билет и ще ми видите опашката, понеже съм капнал!

По безкрайната ѝ шир!...

Майчице, изхвърлят някого!

— Хич даже не ме интересува, че си герой на труда!!! А... а!

— Граждани, ще ви моля с неприлични думи да не се изразявате...

— Граждани, дали да не си поръчаме червено напараули?

— А? Хайде, давай! За малко... Насам! Стоп! Шишчета седем пъти...

Уви, Наполеон е в плен!

— ... Абе с трамвая... Ама за половин час!... Бе я го зарежете, утре ще го напишете!...

— Невероятно зрелище! Борба на световния шампион с жива мечка... Бис! По дяволите! Той да не е неуловим случайно? Ей го ей там! В ложата!... Майчице, дванайсет и половина! Файтонджия! Файтонджия!...

— Три рублички.

— ... ами чудесно! Чудесно!

— Миличка! Кълна ти се, общо събрание. Нали разбираш. Общо събрание и мърдане няма. Не може!

— Виждам, че ти и сега не можеш прав да стоиш!

— Пиленце. Честна дума. Та какво исках да кажа? А, да. Ти за Праскухин разбра ли?... Стана ли ти ясно? Двайсет и пет златни, а той си седи в ложата, знаеш... Абе счетоводителят ни... Брюнетът...

— Я по-добре си лягай. Утре ще поговорим.

— Права си... Та какво исках сега? Да, да си легна... Правилно. Лягам си... но те умолявам да ме събудиш, непременно да ме събудиш, да ме вземе дяволът, в четири и десет... не, в четири и пет... Започвам нов живот... От утре.

— Чували сме ги тия. Заспивай!

---

[1] Редовете за Наполеон са неточен цитат от стихотворението на Хайнрих Хайде „Гренадирите“. Тук — в превод на Димитър Статков. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.